

[Rager.]

kan faa en rød Øre fra Staten eller Kommunen, uden at de selv bidrager i Forhold dertil. Jeg finder Anledning til at fremhæve dette, fordi det er noget, som ofte er ukendt og uforstaaet, og det medfører netop, at der mod disse Kasser kommer en, ond Stemning hos det store Publikum, der af Ugidelighed ikke har sat sig ind i Sagen.

Der tales i øvrigt om, at Undersøgelse er nødvendig, om, at Arbejdsløshedstallet efter den officielle Statistik ikke er rigtigt. Nu vil jeg gerne herom gøre den Bemærkning, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshedstallet deler sig vel nok i to. Saaledes som det bliver fremført, vil der være mange, der tror, at hvis Arbejdsløshedstallet er for stort, betyder det, at der udbetales for meget i Understøttelse, men det vil neppe vise sig at være Tilfældet; naturligvis kan der være et enkelt saadant Tilfælde, men det, der kan sættes en Kritik ind imod, er, at der opføres en Mængde Personer som arbejdsløse, der i Virkeligheden har opbrugt al deres Understøttelse, men de bliver fra gammel Tid staaende, selv om de ikke længere er arbejdsløse.

Nu bliver jo imidlertid dette Spørgsmaal undersøgt. Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Krag, at han ikke mente det blev undersøgt, men Forholdet er jo det, at det bliver undersøgt, til Trods for at det ærede Medlem Hr. Krags Meningsfæller har modsat sig det. Jeg troede, at dette var gaaet op for det ærede Medlem, efter at først jeg ved Finanslovens første Behandling havde forklaret, hvad der var foregaaet i Arbejdsmødet, og efter at den højtærede Socialminister dernæst havde givet en endnu fyldigere Redegørelse, dels for hvad der var foregaaet i Arbejdsmødet, og dels for hvad der var Socialministeriet bekendt med Hensyn til denne Sag.

Det var det ærede Medlems Meningsfæller, der stemte imod Undersøgelsen i den Form, hvori den blev foreslaaet, nemlig at man først og fremmest ønskede at vide, hvilket Grundlag Arbejdsgiverforeningen havde for den Artikel, der var skrevet om Sagen. Undersøgelsen finder altsaa Sted, til Trods for at man fra den Side ikke ønskede Undersøgelsen foretaget, naar man ikke kunde diktere ensidige Vilkaar for den.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om forskellige Punkter i Lovforslaget, idet jeg dog ikke skal gaa i Detailler, men fremsætte nogle Udtalelser af mere principiel Art.

Et helt nyt Afsnit i dette Lovkompleks, kan man næsten sige, er §§ 6—8, hvorefter

der nedlægges Forbud mod Oprettelse af private Husgerningskontorer, Arbejdsanvisningskontorer o. s. v., men der er saadanne Ventiler, at der gives de Kontorer, som nu virker paa en ordentlig Maade, Mulighed for fortsat at kunne eksistere.

Om Reglerne er udformet i Enkeltheder ganske som man til syvende og sidst maatte anse det for formaalstjenligt, er vanskeligt at sige — det er den Slags Ting, der kan forhandles om —, men det, jeg har forstået er Grundlaget for Bestemmelserne, og som vi fra vor Side kan give udelt Tilslutning til, er, at der i Virkeligheden paa Arbejdsanvisningsområdet er drevet en Række Virksomheder paa en saadan Maade, at man vel nok har Lov til at sige, at uerfarne arbejdssøgende er blevet udnyttet; der har været nævnt saa mange Eksempler i den sidste Tid, at jeg neppe siger for meget, naar jeg udtrykker mig saaledes, og dette vil man til Livs. Jeg tror derfor, at det Princip, man er gaaet ind for her, er et forstandigt og rigtigt Princip, og vi vil gerne deltage i en Forhandling om Udformningen af Enkeltheder.

Til dette Afsnit har jeg en lille privat Bemærkning at gøre med Hensyn til Valget af Medlemmer for København og Frederiksberg. Jeg har allerede tidligere haft Lejlighed til i dette høje Ting at udtale mig om Frederiksbergs Forhold, og jeg vil henstille, at man, selv om man skulde beslutte sig til paa anden Maade at foretage noget, ikke foretager et Snigmord eller giver Frederiksberg Gift lidt efter lidt.

Det ærede Medlem Hr. Krag var inde paa de Vanskeligheder, der kunde opstaa under den Affattelse, som §§ 6—8 havde, sammenlignet med Bestemmelsen i § 4, Stk. 5. Det hører altsaa til de Ting, som jeg, efter hvad jeg her har sagt, mener man kan forhandle om, men een Ting vil jeg gerne her advare en lille Smule imod.

Der er visse Omraader herhjemme, hvor man kan sige, at Fagorganisationerne nogenlunde er gaaet ind som bestemt bestaaende, som noget, der har faaet en vis Tilværelsesret; man kan jo en Gang imellem se, at et enkelt Menneske har ønsket sig optaget i en Arbejdsløshedskasse og ikke har kunnet blive det, fordi han ikke stod i et Fagforbund. Jeg tror, at alle, hvem dette overgaar, gaar til Domstolene, og der er vel en 2—3 Sager af den Slags om Aaret. For de Fag, hvor det gælder, at praktisk talt alle staar inden for Fagforeningerne, mener jeg, det er noget betænkeligt, hvis man paa nogen Maade vil søge at bestyrke saadanne Enkeltpersoner i, at de har en vis Ret.

Jeg bøjer mig naturligvis ogsaa for